

יחיאל גוטמן:

„השר צריך להחליט — במקום היועץ המישפטי!“

בסיפור היועץ המישפטי נגד הממשלה. כותב עורך-הדין יחיאל גוטמן כי מוסד היועץ המישפטי לממשלה הוא ייחודי למדינת-ישראל, וכי אף פעם לא התכוונו שיהיה מוסד כזה. המוסד נולד בחוסר תיכנון, והוא יוצא-דופן בכל המערכת המינהלית שילטונית. במובנים מסויימים, קיומו של תפקיד זה הוא מחוץ למערכת הדמוקרטית. יש לבטל את התפקיד במתכונתו ובסמכויותיו הקיימים, ולהעביר את האחריות האמיתית לפעולות היועץ לידי שר-המישפטים.

בימים אלה, כאשר היועץ הקודם, יצחק זמיר, הפך גיבור לאומי והיועץ החדש, יוסף חריש, מודה כי רק בדיעבד נודע לו על החלטת הנשיא לחון את ראשי השב"כ, ביקשנו לברר עם יחיאל גוטמן אם הוא עדיין דבק בדעתו שאין צריכים יועץ מישפטי לממשלה.

שעה זו יותר מכל שעה אחרת באה לענות על הדברים שכתבתי בסיפורי המיבנה הנוכחי מביטח מאבקים בלתי-מסתיימים בין המערכת הפוליטית ליועץ המישפטי לממשלה.

חוק

הקונפליקט ההרסני בנוי מכפנים, ובכל פעם הוא רק מקבל צורה אחרת בהתאם לאירועים. הספר בא להוכיח באופן מרעי, עד כמה שניתן בתחומים אלה, שאין מנוס מהקונפליקט.

● **האם לבטל את תפקיד היועץ המישפטי לממשלה?**

הבעיה אינה ביטול התפקיד. הייתי עושה הפרדה בין ראש התביעה לבין יועץ מעשי מישפטי לממשלה.

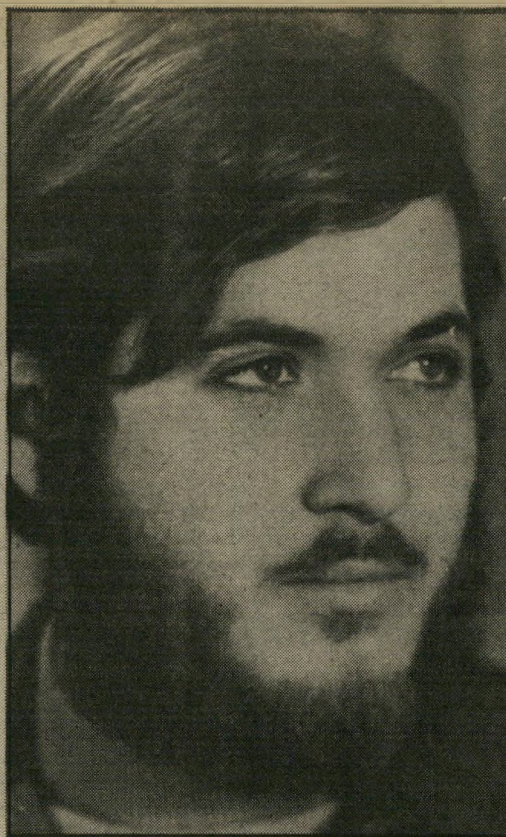
● **ומה בשאלת האחריות?**

כשאלה זו אני עכשיו איתן יותר בדעתי. היועץ המישפטי לממשלה באנגליה — זה הרגם שעל פיו נגזר היועץ המישפטי שלנו — הוא איש פוליטי, חבר-ממשלה. נבחר. לעומת זאת בארץ, היועץ המישפטי אינו כפוף לא לממשלה, לא לכנסת ולא לציבור. אין הוא נבחר. הוא בקושי רב כפוף לפיקוח בתי-המישפט.

מה שזה אומר באופן תיאורטי הוא שהיועץ יכול לקבל כל מיני החלטות. גם לכנסת אין אפשרות להביע אי-אמון בממשלה בגלל החלטה זו או אחרת של היועץ המישפטי.

● **הפיתרון, אם כך, הוא שריהמישפטים?**

אילו שריהמישפטים היה צריך להחליט, כי או ניתן היה להגיע עד כדי הפלת הממשלה, בדרך חוקית, בכנסת. אילו שר-המישפטים היה טועה בשיקול-דעת או בהחלטה שלא נעשתה משיקולים ענייניים, אפשר היה להביע בממשלה אי-אמון, כמו שכבר נעשה באנגליה.

דויד רונדל:

„בגלל שרון בורחים התעשיינים מירושלים!“

השבוע התקיימו בירושלים, בהפרש של חצי שעה, שתי מסיבות-עיתונאים באותו העניין עצמו: האחת של החברה הכלכלית לפיתוח התעשייה והמיסחר, והשניה של האגודה לעזרת התעשייה-ההמסחר בירושלים. למרות הדמיון בין שמוניהן של שתי הקבוצות, המסר שבמיהן היה שונה. פנינו אל דויד רונדל, תעשיין עץ ורהיטים, חבר הוועד של האגודה.

● **מה הטענה העיקרית שלכם שלשמה כינסתם מסיבת-עיתונאים?**

טענתנו היא שהתעשיינים בורחים מירושלים. אם לא יתוקן המצב — ישארו בירושלים רק יהודים חרדיים.

● **מה הסיבה לכך?**

תעשייה

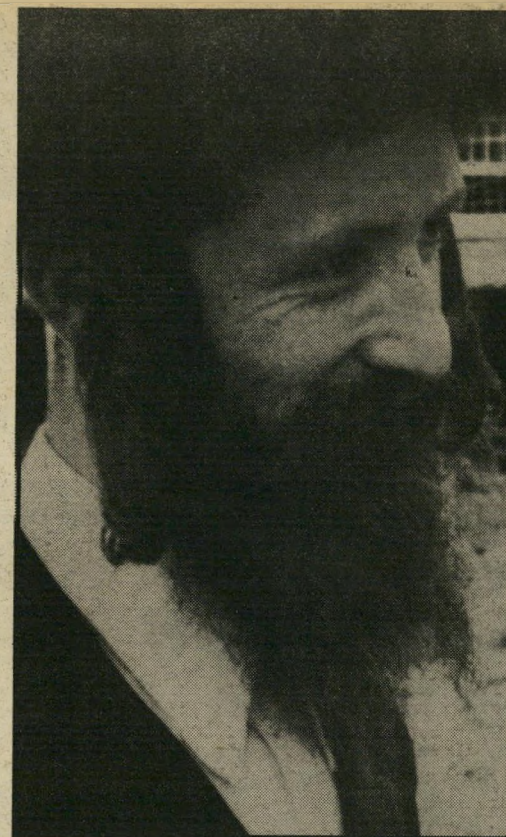
הסיבה נעוצה בחברה הכלכלית לפיתוח התעשייה-והמיסחר. שהיתה אמורה לייצג את האינטרסים של מישרד התעשייה-המסחר, ואכן ייצגה אותם כמשך כמה שנים. אבל פיתאום הם שינו את המדיניות שלהם. הם בנו באזוריה-התעשייה של עטרות, תלפיות, מעלה-ארומים ומרכז-ספיר בגיבעת-שאול. שריהתעשייה-ההמסחר, אריאל שרון, שם דגש על הקורה מעבר לקו הירוק, ובאמת, במעלה-ארומים גובה החברה דמי-שכירות של בערך דולר למטר מרובע, ואילו בתוך ירושלים מגיעים דמיה-שכירות עד תישעה דולר. אנחנו לא מסוגלים לעמוד בכך. על כך אנחנו מוחים.

● **לכן התארגנתם?**

כן. התארגנו בגלל זה, לפני שיבעה חודשים ובנייתם עוד לא ביצענו פעולות רעשניות, מכיוון שהצליחו לשחזר אותנו. מעכשיו נפעל! מזה ארבעה חודשים שאיננו משלמים דמי-שכירות, כמחאה.

● **רווחיה של „החברה הכלכלית“ הולכים לממי שלה. אז בעצם יש לכם כאן דין ודברים עם מדיניות הממשלה.**

נכון, מה שהכי מפרע לי הוא, שאנחנו מאה תעשיינים ובעלי-עסקים בירושלים — בינינו ישנם תעשיינים גדולים — ואף אחד לא טרח לענות לפניותינו, להתייחס. אי-אפשר להגיע לאף אחת! לאחר שהוננו אותנו במשך שנים והעלו את שכר-הדירה שלנו במאות אחוזים — אני חושש שניאלץ לנקוט בצעדים קיצוניים!

הרב דויד גרוסמן:

„אני לא מכת'ב לך כיצד להתלבש!“

הסיבוב האחרון במרשתת-שב"כ דחק הצידה את מילחמות-היהודים האחרות — מילחמת החרדיים בחילוניים, העקובה מאש. דווקא בעיצומה של סערת השב"כ פנינו אל הרב גרוסמן, הרב הססוני ממינדל-העמק, ושאלנו אותו האם רווח לו שירדו מהנושא הדתי-חילוני.

מה פירוש, רווח לך הלוואי שהעיתונות היתה מסקרת כבואה של המציאות כשלמותה! המציאות לא השתנתה, רק הכותרות בעיתונות! הייתי רוצה שהמציאות תשתנה: שלא יהיה מתח, שתיווצר הידרבות.

● **מה אתה עושה למען מציאות שונה?**

סובלנות

הנה, רק בשבוע שעבר אירגנתי במיגרלה-עמק מיפגן של חילוניים ודתיים יחדיו. מטרת המיפגן היתה להביא לאחדות, ולהפסיק כל צורה של אלימות — מילולית ופיסית. דווקא במיגרלה-העמק, מקום מגוריי, מתקיימת דוגמה של חיים בצוותא ובאהבה.

אנחנו כמו במישפחה: אם שני אחים — אחד חילוני והשני דתי — אז מה, הם לא מדברים ביניהם? לא אוהבים אהבת-אחים? לפני שבוע תפסתי ככה מוזה, וגיגשתי ברחוב לחילוני. אמרתי לו: „נאמר שעכשיו אני הרב גרוסמן, אלא עיתונאי. הסביר לי, איך זה עובד במיגרלה-העמק?“ הוא ענה לי בדיוק את אשר ביקשתי לשמוע: „השרית כאן אוריה של מישפחה!“

● **אולי זה נובע מכך שאתה יותר סובלני מאנשי-דת אחרים?**

ברור! זה נכון. איני מבקש שיסגרו את הכבישים בכוחנה המטרה אינה לכפות את הדת על אנשים. המטרה היא להתקרב זה לזה, ולחיות יחדיו בשלווה. הנה, איני מכת'ב לך כיצד להתלבש, מכיוון שאנו יושבים בבית זר. אילו היית מבקרת בישיבה שלי — הייתי מצפה ממך להתלבש אחרת. זה ההבדל.

● **אתה רק מחזק בכך את דעתי כי הפרובוקציה התחילה מהחרדיים!**

כן, אבל חשוב להבין שזאת קבוצה שולית ביותר בעולם החרדי. חברה מקבלים הנחיות מהגדולים שלהם, נטורייקרתא. הם קבוצה קטנה, שמעשיהם מנוגדים. כלל הציבור הדתי לא בא לידי ביטוי עלי-ידם.